

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" **"עטרת שרה"**
ע"ש רבי רפאל זכיוני בן פינחס זצ"ל ע"ש מנ"ש שרה זכיוני בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פרשת: ויקרא
עלון מס': 1,896 | תשפ"ב

ליקט וערך: הרב רפאל זכיוני שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב
העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זכיוני שליט"א

כל יהודי הוא טוב, ורוצה להיות טוב...

"אם עלה קרבנו... יקריב אתו לרצנו לפני ה'" (א, ג) - חומש 'ויקרא' פותח בעבודת הקרבנות, סוגיהם וצורת הקרבנות. כבר בראשית הפרשה ממתין לנו גילוי מסעיר, הנראה במבט ראשון כמושה לא מספיק מתיישב על הדעת: חומש 'ויקרא' פותח בסיפורו של יהודי שחטא בשגגה, וכדי להזדכות ולהיטהר - הוא נדרש להביא קורבן לכפרה. רוכש היהודי כבש בריא-בשר, ועולה לירושלים לבית המקדש, להקריבו. אך כדי שהקורבן יתקבל ברצון, ישנו תנאי חשוב וקריטי: על הקרבן להיות מוקרב ברצון, בחשק, מתוך רצון אמיתי לכפר את חטאו בקרבנו, ולשוב להתקרב לבורא עולם.

אך מה נעשה, אם אדם אינו מבין את חשיבות העניין ואינו רוצה להקריב קורבנו? מה נעשה אם יהודי אינו רוצה בקורבן, קרבנו לא מוקרב מתוך חשקו ורצונו, וממילא לא יועיל לכאורה? באים חז"ל ופותרים את הבעיה: כופים אותו עד שיאמר שהוא רוצה להקריב, מכריחים אותו לרצות! **רגע, איך זה יתכן?** איך זה פותר את הבעיה? במקום להכריח אותו להקריב - מכריחים אותו לומר שהוא רוצה להקריב, וכך הקורבן יוקרב מתוך רצון וחשק המקריב. אבל האם לזה ייקרא רצון וחשק? האם כשכופים על יהודי לעשות משהו, וכופים עליו גם לומר שהוא רוצה לעשות את אותה פעולה - האם בכך הופכים אותו לרוצה בקורבנו? והלא הוא לא רוצה, אלא שכופים עליו לומר שהוא רוצה?

את התשובה לכך חושף הרמב"ם (בהלכות גירושין פ"ב), ודבריו מגלים את הנקודה הפנימית העמוקה ביותר, הטמונה וספונה עמוק בלבו של כל יהודי: **כל יהודי הוא טוב, ורוצה להיות טוב**. נקודה. הניצוץ הפנימי שבו - רוצה ומשתוקק לעשות רצון קונו, שואף וחפץ לעשות רצון ה', בעומק עמקי לבו - הוא באמת באמת רוצה לקיים מצוות, לעשות נחת רוח לאביו שבשמים. אלא שמעל רצונו העמוק הזה, הצטברו להן 'שכבות אבק' - תירוצי היצר, מאוויים שליליים, הרגלים לא נכונים ועוד. הם אלה המעכבים את גילוי הרצון האמת, הם המעיבים על לבו הבורע לעשות רצון קונו, הם המסיטים את הרצון האמיתי למחוזות הלא נכונים. הרצון האמיתי - נותר טהור וזך, שואף לעשות רצון ה', וכל מטרת הכפיה - היא לגלות את הרצון האמיתי!

לפעמים, יכול האדם בכוחות עצמו להתגבר על ניסיונותיו, להסיט מעליו את האבק, לקלף את אותן שכבות המונעות ממנו לעשות רצון ה'. הוא רק צריך לתת לרצונו הפנימי את התנופה הנכונה, לתת לו לשלוט, לתת לו להוביל את מעשיו. אך פעמים שהאדם אינו מצליח בכוחות עצמו, ולכן הוא זקוק לתמיכה חיצונית לשוב ולהבעיר בלבו את הרצון היהודי, ויש לתת לו את הכוחות והכלים לעשות טוב, כרצונו האמיתי העמוק הטמון בלבו! **דומה הדבר ליהלום שנפל לטיט**, התלכלך מאוד, והטיט אף התקשה עליו ומכסה אותו מכל כיוון. האם אין כאן יהלום? בוודאי שיש! האם היהלום אינו נוצץ, זך ומאיר כברק? בוודאי שכן! אלא שהטיט היבש והמכוער מכסה עליו, מכער את יופיו, מחשיך את זיוו ותוארו. הטובה הגדולה ביותר שניתן לעשות לאותו יהלום, היא לשייף אותו, לנקות אותו, לקלף אותו משכבות הטיט, עד שייחשף היופי, יצוץ הברק של היהלום, הנקי והזך והמאיר כל כך!

כאן מתברר מה ייחודיותו של לב יהודי. בלב יהודי - תמיד בוערת להבת רצון עוצמתית, שאיפה וחשק לעשות טוב, לקיים רצון בוראו, לעשות נחת רוח ליוצרו. בכל יהודי, בכל מצב ובכל מקום, יש את הניצוץ הזה, לא משנה מה עברו או מה עתידו - תמיד יבער בו אותו ניצוץ. צריך רק להבעיר, להדליק את אותו ניצוץ, להעניק חיות לאותה גחלת שתהפוך לאש בוערת המובילה את המעשים. ככל שנהיה יותר מודעים לרצון הזה, ככל שנפנים יותר שהוא פועם בליבנו - ייקל עלינו לתת לניצוץ את התנופה, לתת לו להוביל אותנו לקיים את הרצון האמיתי שלנו: **לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו!**

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (א, א) - בפסוק הראשון של ויקרא יש חמש אותיות א', כנגד חמשה חומשי תורה, שכל הלומד תורה כאילו הקריב כל הקרבנות. (בעל הטורים)

שישה קורבנות בפרשת ויקרא, וסימנך: 'שמע אחת' ראשי תיבות: שלמים, מנחה, עולה, אשם, חטאת, תודה.

פרק א - עולה, הכל עולה לה' שהוא אחד. פרק ב - שני סוגי מנחות, חובה ונדבה. פרק ג - שלמים, דיניה שלשה: שלשה זמנים, יום לילה ויום. שלושה סוגי בהמות, בקר כבשים ועזים. ושלושה מתחלקים בקורבן, מזבח כהן ובעלים. פרק ד - ארבעה סוגי חטאות.

אדם כי-יקריב מכם קרבן לה' (א, ב) - המקריב צריך לזכור שמה שעושים לבהמה היו צריכים לעשות לו, ולכן כתוב מכם.

מן הבהמה... תקריבו את קרבנכם (א, ב) - אין מביאים קורבן מן החיה אלא מן הבהמה. מפני שהבהמה ניתן להשיגה בנקל, ואילו חיות נמצאות רק ביערות ומקומות מרוחקים, ומפני שהחיות נוהגות בגאווה ויש בהן נטיות ויצרים רעים, ואילו הבהמה מהלכת תמיד בראש מורכן לקרקע ואינה יודעת גאווה, וכן משום שהבהמה נרדפת על ידי חיות הטרף, ו"האלקים יבקש את נרדף". (מדרש)

התפילה היא במקום הקרבת הקרבנות, ולכן צריך להיזהר שהתפילה תהיה בדוגמת הקורבן - שלא יהיו מעורבות בה מחשבות זרות, כמו בעת הקרבת הקורבן שמחשבה זרה פוסלת אותו. (שולחן-ערוך)

"ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים" (א, י) - הכָּשֶׁב מכונה כאן כָּשֶׁב, וכך הוא בעוד חמישה מקומות בתורה "כָּשֶׁב" = כָּבֵשׁ. רש"י ורוב המפרשים מסבירים שהמילים מתחלפות ואין ביניהם הבדל כלל. וכן יש מילים רבות בתורה שמופיעות בהיפוכי אותיות 'אָנְגְרָמָה', ובלשוננו 'שיפול אותיות'. גם בקבלה מופיע מושג זה בשם 'תמורה' ועל פיו מתגלים סודות רבים הצפונים בתורה. אולם ה"פננת רזא" כתב ביניהם הבדל: כבשים הם קטנים, וכשבים הם גדולים הראויים לילד. וראיה לכך, שבכל מקום שכתוב "בני שנה" נאמר "כבשים", וכל ששת המקומות שכתוב "כשב" יש רמז בפסוק שהוא גדול, שיש לו אליה וטורח להוליכו לבית המקדש מפני הגודל וראוי לילד.

מלמד תינוקות לימד את תלמידו פרשת ויקרא והיה מקריא בפניהם את הפסוקים ומבארם. כשהגיע לפסוק "והסיר את-מראתו בנצתה" הסביר להם המלמד, שהכהן היה לוקח את הזָּפֶק של העוף (איבר דמוי צינור, המשמש בעלי חיים לאחסון מזון לפני עיכולו) עם הנוצה שעליה, אך התלמידים לא הבינו את כוונתו. ניסה המלמד להסביר ושאל את אחד התלמידים: "מיטה יש לך?" "ודאי" השיב הילד. "כר יש לך במיטה?" כן, השיב הילד. ומה יש לך בכר, כשהוא מצפה שיענה: "נוצה", אך התלמיד התמים ענה: "בכר שלי יש פישפשים"!!!

שננו

מושגים ביהדות

אדר ב'

"ג אדר, הוא יום 'תענית אסתר'. הצום בתקופת 'נס פורים' חל בחודש ניסן אך זכר לכך עושים בערב פורים. הצום אינו מוזכר במקרא, ומובא לראשונה בשאלתות דרב אחאי גאון.
ב"ג באדר, נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות אחשוורוש לשלוח יד במבקשי רעתם ומאת ה' הייתה זאת. למחרתו ב"ד באדר שנת ת"ד חגגו היהודים אשר בערי הפרזים, והוא יום פורים.
ב"ג באדר ג'ת"ר, נחגג 'יום ניקנור' לזכר הניצחון של יהודה המכבי על צבאו בן 30,000 החיילים של המצביא ניקנור.
ב"ד באדר תשנ"א (1991), הסתיימה באופן סופי 'מלחמת המפרץ' ובא הקץ לשלטונו העריץ של הצורר הבבלי סדאם חוסיין. הקב"ה הראה לנו ניסים ונפלאות בארץ הקודש וחמל על בניו האהובים.

סיפור השבוע

חוכמת הרב הרתיעה הרמאי...

אנו קוראים בפרשה על עונשו של הנשבע לשקר. מעשה שקרה בימי הגאון הקדוש רבי משה חיים מבגדד, סבו של רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל, כיצד מנע מאדם להישבע לשקר ולהשיג כספים במרמה. הגאון רבי משה חיים זצ"ל היה ראש רבני בבל בין השנים תקמ"ז-תקצ"ז. הוא אף ניהל ישיבה גדולה, אשר על תלמידיה נמנו הגאונים רבי אליהו עובדיה, רבי עבדאללה סומך, רבי ראובן דוד נאווי, ועוד גדולי תורה אשר פארו בתורתם וצדקתם את קהילת בבל. פעם באו לפניו שני אנשים להתדיין בנוגע לסיכסוך ממוני. רבי משה חיים הבחין שהתובע צודק, ואילו הנתבע מוכן להישבע לשקר. החליט רבי משה חיים להתרעו מן השבועה ולמנוע בעדו מלעכב ברשותו כסף שאינו שלו. מה עשה? פנה אל הנתבע, ואמר לו: "כסבור אתה שאני עומד להשיעך בספר התורה? לא ולא! דע לך, שאני אשיעך בשני לוחות הברית!" ומיד פנה אל שמש בית הדין, הורה לו לטבול במקווה טהרה, ולהביא לכאן את שני לוחות הברית! שמע זאת הרמאי, והתחלחל. לזאת לא היה מוכן, לאחוז את שני לוחות הברית כמשה רבינו, ולהישבע לשקר! מיד קם והודה כי שיקר, והתחייב להחזיר את הכסף. לאחר מכן שאל ברטט, האם יוכל לראות את שני לוחות הברית. "ודאי", ענה רבי משה חיים, והצביע לעבר השמש שנכנס אל החדר, ובידו ספר "שני לוחות הברית" של השל"ה הקדוש (רבי ישעיה הלוי הורוויץ)... כך הצליח הגאון רבי משה חיים להוציא את האמת לאור, ולמנוע בעד החייב מלהישבע לשקר ולגזול ממון שאינו שלו!

יוסף דעת

הבדיקה שהצילה

"וכל דם לא תאכלו בכל מושבתכם לעוף ולבהמה" (ז, כו) - באחת מערי מזרח אירופה העלילו הגויים על יהודי העיר עלילת דם. היהודים - כך טענו הנוצרים - רצחו נער נוצרי כדי להשתמש בדמו לאפיית מצותיהם. נערך משפט, ובמהלכו הגן רב העיר על בני הקהילה. "המותר לי להזמין לכאן אחת מהנשים היהודיות העוברות ברחוב?" שאל הרב את השופטים. **האישור ניתן, ואל אולם בית המשפט הובאה אישה יהודייה.** הושיט לה הרב ביצה ואמר: "סגני נא לי חביתה, כי רעב אני וברצוני לאכול". מיהרה האישה לשבור את קליפת הביצה, ובטרם תשפוך את תוכנה למחבת, בדקה היטב את הביצה שמא יש עליה כתם של דם. "מדוע את מתבוננת כך בביצה?" שאל הרב, לאוזני השופטים הגויים. "כדי לבדוק אם אין בה, חלילה, דם", סחה האישה לפי תומה. ותשובה תמימה זו הוכיחה לשופטים כי היהודים חפים מפשע...

יוסף חכמה

חומש של חיבה

החומש שאנו מתחילים, נקרא בשם **ויקרא... על שם קריאת החיבה, שקרא הקב"ה למשה רבינו. ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, מבאר רש"י - קריאה, לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיה ו' ג): "ויקרא זה אל זה".** אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר (במדבר כג' ד): **"ויקרא אליהם אל בלעם"**. וכן נכתב **במדרש דברים רבה** (פרשה ז, אות ח): רבנן אמרי את מוצא כשנתן הקדוש ברוך הוא למשה את התורה בקריאה נתנה לו, מנין, שנאמר (שמות יט, כ): **"ויקרא ה' למשה אל ראש ההר ועל משה, אף משה רבנו כשבא לשנות את התורה לישראל אמר להם: "כשם שקבלתי את התורה בקריאה כך אני מוסר לבניו בקריאה", מנין, ממה שכתוב בענין (דברים כט, א): "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם".** יוצא איפה, שהמילה **ויקרא** מבטאת אהבה וחיבה... וכשכתוב בתורה ויקרא ה' למשה, זה מראה שהקב"ה אוהב את משה רבינו, וקורא לו בלשון חיבה. **חומש ויקרא נודע גם בכינויו "תורת כהנים",** מכיוון שהוא עוסק בעיקר בתורת הקורבנות ובכהנים המשרתים במשכן. **קורבן, פירוש הדבר "קריבה" כיוון שהקורבן מקרב בין עם ישראל לקב"ה...** יש קורבנות שהם בגדר חובה, ויש שהם רשות - לפי רצון המקריב וצרכיו. ספר ויקרא מתרחש כולו במסע של בני-ישראל במדבר סיני. לאחר יציאת מצרים וחסא המרגלים נענש עם ישראל בשהייה של 40 שנה במדבר עד כניסתם לארץ כנען (ארץ ישראל). במהלך שהותם במדבר מצווה ה' את בני-ישראל באמצעות משה רבינו להקים מקום מקודש שיקשר בינם לבין ה'.

מפניו מרן הגר"ע יוסף יצוק"ל

פרשת זכור

שבת שלפני פורים נקראת "שבת זכור", בה קוראים **"זכור את אשר עשה לך עמלק"** (דברים כה, יז). ומצוות עשה לזכור בפיו מה שעשה עמלק. אומרת הגמרא (מגילה יח). נאמר 'זכור', אולי די שתהיה זו זכירה בלב? אלא שכתבה התורה "לא תשכח" הרי שכחת הלב אמורה, וכיון שזכירה שבלב כבר נאמרה, הרי שמה שנאמר "זכור", הכוונה כמצוות עשה בפועל - שצריך לאומרו בפה. **עקרונות, קריאת התורה היא חובת הציבור ולא היחיד, והיא מדרבנן** (תקנות משה רבנו ועזרא הסופר). רק בעניין עמלק, שהוא העם הראשון שנלחם בעם ישראל, היה הציווי (שמות יז, ד): **"כתב זאת זכרון בספר",** ולאחר מכן נצטוונו (דברים כה, יז): **"זכור את אשר עשה לך עמלק... לא תשכח",** ופירושו חז"ל, שהכוונה שיש לקרוא פרשה זו מתוך ספר התורה, וכך נזכור תמיד את שנאתו לנו, ונספר זאת לבנינו ולדורותינו, לומר להם: כך עשה לנו הרשע, ולכן נצטוונו למחות את שמו מן העולם (כלומר, יש כאן שלוש מצוות: א. זכור, ב. לא תשכח, ג. למחות את עמלק). **חיוב קריאת פרשת זכור הוא מן התורה, ויותר חשובה קריאת פרשת זכור מקריאת המגילה. ובקריאת זכור חייבים הן האנשים והן הנשים, שאין הקריאה הזו קשורה לזמן (אינה מצוות עשה שהזמן גרמא, שנשים פטורות ממנה), אלא שחכמים קבעו לקרוא בזמן זה קודם פורים, מפני שהמן היה מזרעו של עמלק, ועל כן הן חייבות ב'פרשת זכור'. ספרדי שמתפלל בבית כנסת של אשכנזים, נכון מאוד שיהדר לשמוע קריאת פרשת זכור שהיא מן התורה, מפי שליח צבור הקורא במבטא ספרדי. וכן להיפך.**

גדולי ומאורי ישראל בקריאת המגילה בחג הפורים

חבר מועצת חכמי התורה רבינו שמעון בעדני שליט"א

נשיא מועצת חכמי התורה רבינו שלום כהן שליט"א

הראשון לציון רבינו אליהו בקשי דרוון זצוק"ל

הראשון לציון מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

אימרת השבוע

"האדם אי אפשר לו לעמוד במקום אחד, ואם לא יעלה על כרחך יפול." (רבי חיים מוולוז'ין)

מדור ההלכה על פי הראשון לציון הגאון
מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ס

עֵשֶׂה לְךָ רֵב

דין תענית אסתר

- א. בימי מרדכי ואסתר נקהלו היהודים בי"ג אדר לעמוד על נפשם מפני אויביהם ושונאיהם, והיו צריכים וזקוקים לרחמים לבל יוכלו אויביהם לשלוט בהם, ועמדו בתפילה ובתחנונים וישבו בתענית באותו יום, כשם שמשנה רבנו ביום שנלחם עם עמלק עמד בתענית ובתפלה, וגבר ישראל. והשי"ת אלוקי אבותינו שמע תחנונתם וקיבל תשובתם ותעניתם ברצון, וביום אשר שָׁבְרוּ אויבי היהודים לשלוט בהם, ונהפוך הוא, אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם, והרגו היהודים בשונאיהם שבעים וחמשה אלף איש, מלבד מה שהרגו בשונאיהם בשושן הבירה, ולא נפקד מאתנו איש, כי לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות. ולכן נהגו בכל תפוצות ישראל להתענות ביום זה בכל שנה ושנה זכר לנס שנעשה להם. וצום זה נקרא "תענית אסתר".
- ב. חולה שאין בו סכנה פטור מתענית זה ואינו רשאי להחמיר על עצמו. ואפילו מי שתקפתו חולשה יתרה אין צריך להתענות. וכן זקן מופלג שהוא תשוש כה, פטור מלהתענות, ואף אינו רשאי להתענות. ואפילו מי שאינו אלא מצטער מכאב עינים לא יתענה, וכשיבריא יפרע תעניתו, אלא אם כן אכל על פי פקודת רופא שאז אינו צריך לפרוע התענית. וכן מעוברות ומניקות וחולה אפילו אין בו סכנה אינם צריכים לפרוע התענית. אבל הבריאים בין אנשים בין נשים, לא יפרשו מן הצבור. ואפילו מי שבא בדרך וקשה עליו התענית ידחק עצמו ויתענה.
- ג. חתן בתוך שבעת ימי המשטה שלו, לא יתענה בצום תענית אסתר. והוא הדין לשלשה בעלי ברית, שהם אבי הבן, הסנדק, והמוהל, ביום המילה, פטורים מלהתענות תענית אסתר, אפילו כשחל בזמנו, ואינם רשאים להחמיר על עצמם ולהתענות, שיום טוב שלהם הוא.
- ד. יש אומרים שאם אין "עשרה" מתענים בבית הכנסת, בצום תענית אסתר, אין להוציא ספר תורה לקרות בפרשת ויחל, והשליח צבור לא יאמר עננו בחזרה, ברכה בפני עצמה, אלא בשומע תפלה, ויש חולקים, והעיקר להלכה שדי בששה מתענים, שהם רוב מנין, שמוציאים ספר תורה וקורין בו בברכות קריאת ויחל, והשליח צבור אומר עננו בחזרה ברכה בפני עצמה. אך אם אין רוב מנין שמתענים בבית הכנסת בצום תענית אסתר, אין להוציא ספר תורה לקרות פרשת ויחל במנחה, והשליח צבור לא יאמר עננו בחזרה ברכה בפני עצמה אלא בשומע תפלה.
- ה. כשקוראים בתורה במנחה בתענית אסתר, אין להעלות לתורה אלא מי שצם. ואם הלוי שנמצא בבית הכנסת לא צם, בין אם יצא החוצה בשעת הקריאה, ובין אם נמצא בתוך בית הכנסת, אין להעלותו לתורה, ויש לקרוא לכהן המתענה במקום לוי.

זְכֹר לְמַחֲצִית הַשָּׁקֶל

על פי מנהג ישראל לתרום "זכר למחצית השקל", הציבור נקרא להרים את תרומתו למוסדות התורה והחסד "תפארת רפאל" הנודעים לתהילה כבר משנת תשכ"ז (1967) בתל אביב. עזרתך נחוצה לנו! כדי לשמור על הקיים ואף להגדיל ולהרחיב את פעילותנו. (שיעור סכום "מחצית השקל" הינו כ-26 שקלים) ויהי רצון שבזכות זה תתברכו בכל מילי דמיטב אתם ובני ביתכם בכל המצטרף בגשמיות וברוחניות - אמן.

ניתן לתרום בכרטיס אשראי ובכל אמצעי תשלום אחר | או לשלוח לכתובת המשרד:
בטלפון מספר 1800-260-260 | רחוב קפלנסקי 1 תל אביב 6687001

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ניו יורק	באר שבע	חיפה	תל אביב	ירושלים	כניסת השבת
5:39	5:28	5:27	5:27	5:29	
6:41	6:20	6:19	6:18	6:21	יציאת השבת
7:13	7:02	7:01	7:00	7:03	רבינו תם

עלון השבוע מוקדש לעילוי נשמת החיד"א הרב חיים יוסף דוד אֶזְוֵלָאִי בן הרב רפאל יצחק זרחיה ושרה אזולאי זצ"ל נפטר ב-יא' אדר ה'תקס"ו (1806) היה מגדולי הפוסקים, מקובל ושלוחא דרבנן, וחיבר מעל 100 ספרים. יהי רצון שזכותו תעמוד לנו ולכלל עם ישראל - אמן

פְּרִשַׁת הַשָּׁבוּעַ

וַיִּקְרָא
(שבת זכור)

הַפְּטָרָה

"וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל"
שמואל א - טו'

- תלמוד תורה לכנים
- שיעורי תורה ויהדות לבנות
- כולל ובית מדרש
- כנסים תורניים
- קירוב רחוקים
- מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
- דאגה לרווחת החיילים כצה"ל
- עזרה לנזקקים
- הדרכה רוחנית לעולים חדשים
- מוקד עולמי לאמירת תהילים
- שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com
הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תפארת רפאל" המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260
© כל הזכויות שמורות. ניתן לצלם ולהפיץ במתכונתו ובצורתו בלבד ללא שום שינוי.